

SPANSK APTON

Den sanna äkta flamenco är mycket beroende av stämningen. Man kan finna den bl.a på en gata, i ett privat hus, i en taverna. Flamenco är en konst som kräver mycket stämning och en speciell miljö annars blir det inte riktigt äkta flamenco. En känd spansk författare har berättat om det tillfälle då han fick uppleva riktig flamenco. Det var i Sevilla en tidig morgon och han satt på en bar invid parken Maria Louisa och drack choklad. Då kom plötsligt några zigenare förbi, män kvinnor och barn, dvs en grupp som dansade på caféer om nätterna för några få pts. Plötsligt känner man den rätta stämningen och en av männen börjar utföra den typiska klackdansen "Tacono". Han dansar med en scharf i handen helt utan ackompanjemang. Efter en stund inbjuder han ett par andra i dansen och man dansar allvarligt vända mot varandra en "Zambra" en dans som man tror fanns redan före morernas tid dvs. redan på feniciernas tid. Plötsligt utstöter sångaren då och då ett strupljud, säger några få ljud och tar långa pauser för att komma i form. Orden är alltid desamma, : Gud, kvinnan, kärleken och döden. Aldrig pengar. Man kan här dra paralleller med den portugisiska "fado" eller med amerikansk blues. (den som berättar kan själv göra egna jämförelser) Denna tungsinta sångform kallas "canto jondo". Många har ägnat sig åt att försöka förklara flämencos ursprung. Olika etnologiska förslag:

- 1) Armenco = kommer från arabiskan
- 2) Arte Flameante som betyder ny konst.

Den spanske historikern Da Silva som är mycket framstående på detta område har framhållit inflytande , proisaiskt och musikaliskt i lika stora proportioner från araberna, judarna och zigenarna. Det finns alltså traditioner från koranen, från psalmer från semitiska liturgien och musikaliska inslag från judisk-bysantinska kyrkomusiken. Flamenco är alltså inte bara en dans från de andalusiska nomadiska zigenarna utan är uppblandat av många olika inslag.

Denna konstart har 30 st olika stilarter.

Bl.a Las Soleares, las Malagenas, los Martintes, las Saetas. Det finns en klassisk flamencogrupp som består av 15 personer, varav 6 st är dansare. 2 st är jakadores och 2 st är tocadores. De senares handklappningar och olérop stimulerar artisterna. Danser som fandangos, sevillanas, alegrias bolerias och tangos dansas alltid till ljudet av gitarrer, kastanjetter + röster alltid i små tablados liknande de små sångcaféerna i Andalusien.

Los Taconeos är de privilegerade bland dansarna. Till skillnad från ballerinan som är provokativ, utmanande men samtidigt bedjande är dessa dansare allvarliga, klappar med sina andalusiska stövlor (speciell klädsel bolero och byxor med hög linning) med blicken fixerad i golvet. När klappandet stiger till crescendo lyfter han blicken och någon av danserskorna kommer fram och dansar. Man kan spåra två österländska inslag i den spanska dansen och det är höft- och armrörelserna.

Man ska nu inte tro att bara sevillanaren och män med konkava magar kan dansa. Nej, vilken spanjorska som helst kan sätta en ros i håret och vilken medelålders spanjor som helst kan dansa. Dansen är inte bara en dans utan också ett uttrycksmedel för livsglädje - alegria. Den mest kände spanske dansören Vincente Escudero har def. flamenco som " en dans av eld och brons.

PS. Den som ska berätta detta får alltså använda egna ord och inte läsa innantill. Det finns litteratur om detta ämne.

Lycka till

Lotta